

Hồi 1

Luân lạc thiên nhai



Tử Hư mở mắt ra, ánh nắng chói chiếu thẳng vào mắt, nhất thời hắn không thấy gì cả, càng không biết mình đang ở đâu, đầu nhức đến muốn nổ tung.

Hắn ngồi bật dậy, hai tay ôm đầu thở dốc. Mệt quá, chưa bao giờ mệt như bây giờ, cảm giác hư nhược và khốn khổ hoàn toàn đánh bại hắn, giống như kẻ đánh bạc suốt mười ngày đêm không ngủ nghỉ, rốt cuộc vẫn thua sạch túi, đó là một cảm giác rất đáng sợ. Gót chân đau nhói, gợi lại đoạn đường chạy trốn hơn mười ngày qua đầy gian khổ của hắn.

Điều duy nhất an ủi hắn được, là mình vẫn còn sống.

Hắn từ từ buông hai tay xuống, ngưng thần lắng nghe, nhưng chỉ có tiếng ve kêu vang, thềm thở phào một hơi, hắn bắt đầu nhìn quang cảnh bốn bên.

Hắn đang ngồi trên một sườn đồi cỏ ướt có mùi mốc, ở chân đồi là một dòng suối trong, cỏ cao và cây thấp mọc um tùm bên bờ, đối diện bên kia suối là rừng xanh dày đặc. Hắn nhìn lên đỉnh đồi, cao hơn chỗ hắn chừng bốn, năm trượng, thậm nghĩ có lẽ mình ngất đi, nên đã lăn từ trên đỉnh xuống dưới đây.

Ánh nắng chiếu từ phía hữu, mặt trời vừa lên quá đường chân trời.

Nhìn về hướng nam, nằm chắn ngang là một dãy núi liên tục, cây mọc xanh rì.

Đây là chỗ quái quỷ nào đây?

Thật là xui xẻo! Không phải xui xẻo, mà là xui tận mạng, lãnh họa tày trời. Với kinh nghiệm hành tẩu giang hồ phong phú của hắn, tại sao lại có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế? May mà đã tránh khỏi truy binh, từ lúc qua sông xong, hắn có cảm giác đã thoát hiểm, hy vọng không sai!

Ngay lúc ấy, tai hắn bắt được tiếng ngựa hí rất nhỏ, như có như không.

Ồ Tử Hư sợ run lên, đứng bật dậy như chim sợ cung, bồng hai chân nhũn ra, hắn mất thăng bằng té lăn xuống đồi, xuống đến dưới cùng, xem chút rơi luôn xuống suối.

Tiếng ngựa kêu càng lúc càng rõ hơn.

Ồ Tử Hư quên cả mệt nhọc, bò dậy thất thủ chạy trốn về hướng nam.

Từ lúc hiểu chuyện trở đi, dường như hắn chưa từng gặp may, bây giờ lại sắp đối diện đại họa, nếu bị kẻ địch bắt được, hắn sẽ hối hận đầu thai làm người.

Lúc này hắn chỉ có một ý niệm, ấy là trốn được xa chừng nào hay chừng nấy, hắn không muốn chết chút nào.

oOo

Vô Song Nữ mình mặc khinh trang màu đen, tay dắt con hắc mã đen tuyền, lẳng lặng rời khỏi khu trại của Bách Hí Đoàn ở ngoài thành. Đã chín năm rồi, nàng theo đoàn đi từ hương thôn đến thị trấn, qua thành đô biểu diễn kiếm ăn, nhờ thân thủ hơn người mà trở thành cột trụ của Bách Hí Đoàn, và cũng là nữ đệ tử đặc ý nhất của trưởng đoàn, tức vua hề An Giới. Thế nhưng đêm nay nàng bỏ đi không lời từ biệt, lại chẳng tỏ vẻ gì lưu luyến, bởi lòng nàng chưa bao giờ ký thác ở Bách Hí Đoàn.

“Vô Song!”.

Vô Song Nữ thở ra, dừng bước trong vùng tối nằm ngoài ánh đuốc của khu trại, thân ảnh hòa trong bóng đêm.

An Giới bước đến sau lưng nàng, thở dài một tiếng. Ông biết rõ cá tính của nàng, có nói gì cũng không khiến nàng từ bỏ ý định ra đi.

Vô Song Nữ nói khẽ: “An thúc đã đọc thư Song nhi để lại”.

An Giới trầm giọng: “Từ lúc rời huyện Ninh An, con cứ như kẻ đăng trí, trầm mặc làm ta lo sợ, nhưng vẫn không ngờ con nói đi là đi. Thực chẳng ngờ đã qua mười năm mà con vẫn nghĩ không thông, buông không được”.

Vô Song Nữ lạnh nhạt: “An thúc hiểu tâm sự của Song nhi chẳng?”.

An Giới cười buồn: “Con không nói thì ta làm sao rõ được. Từ chín năm trước lúc cứu phụ của con gửi con vào Bách Hí Đoàn của ta, ta đã biết sự việc chẳng phải tầm thường, cứu phụ con với ta là sinh tử chi giao, y không kể thì ta cũng không truy rõ nguồn con”.

Vô Song Nữ bình thản hỏi: “Tại sao cứu phụ không trở lại tìm Song nhi?”.

An Giới thở dài: “Ta không định nói ra, thuở ấy cứu phụ của con trước lúc rời đi, có nói với ta để giữ an toàn cho con, y quyết định ẩn tính mai danh, không đến thăm con nữa. Y đành đoạn làm thế là vì con. Hãy ở lại đây, đừng phụ kỳ vọng của cứu phụ, cũng đừng phụ

kỳ vọng của ta đối với con, một nữ tử tài nghệ như con, hơn bốn mươi năm ta đi khắp đại giang nam bắc, mới gặp đây là lần đầu”.

Vô Song Nữ nhỏ giọng: “Đại ân đại đức của An thúc, Song nhi chẳng bao giờ dám quên, nhưng Song nhi phải đi ngay, xin An thúc tha lỗi”.

An Giới bỗng nghiêng rằng: “Được! Con đã quyết ý đi, thì để ta cho biết một bí mật ta cất giấu chín năm nay, đó là làm cách nào tìm đến cứu phụ con”.

Vô Song Nữ quay phắt lại đối diện An Giới, cặp mắt linh hoạt đen láy vụt sáng lên.

oOo

Mỗi lần Cô Nguyệt Minh đặt chân vào đại cung giám phủ của “Hoàng Kim Thái Giám” Phụng công công, y đều có cảm giác toàn thân không thoải mái. Có lẽ vì y phải để lại bên ngoài thanh kiếm mà bình thường là vật bất ly thân. Trong kinh thành có người bảo không ai giết được Cô Nguyệt Minh với kiếm trong tay, đây chẳng phải lời tăng bốc, mà thực sự là đến nay chưa ai làm được. Tiếng ho của Phụng công công từ trong thư phòng vọng ra. Chắc có lẽ y cảm thấy khó chịu vì y không thích Phụng công công, lão thái giám thâm trầm hỉ nộ vô thường, quyền uy bao trùm triều đình có thể khiến đại thần mãnh tướng run sợ. Nhưng điều mà y không thích nhất là mỗi lần Phụng công công lại đưa ra một việc mà y không thể không đáp ứng.

Ký Thiện, vị thái giám dẫn đường, không quay đầu lại mà hạ giọng nói: “Đêm nay tinh thần đại công công rất khá, hai ngày trước bỗng bị cảm, dùng hết ba thang thuốc của thái y, đến nay đã đỡ nhiều”.

Cô Nguyệt Minh khẽ ừ, tỏ ý đã nghe. Ký Thiện chẳng phải tốt bụng chi, gã là thuộc hạ đáng sợ nhất của Phụng công công, sát thủ hàng đầu, hai tay nhuộm đầy máu tanh. Không phải gã đối đãi đặc biệt với Cô Nguyệt Minh, mà chỉ vì đã nhận không ít tiền của họ Cô.

Bên ngoài thư phòng có hai tên lính gác, Ký Thiện đưa mắt ra hiệu cùng Cô Nguyệt Minh, ý bảo đợi ngoài cửa, phần gã bước vào trong, một lúc sau gã quay ra, kéo Nguyệt Minh sang bên kê tai bảo: “Thật lạ, đại công công tâm tình rất vui, như đang mong Cô gia, cơ hội này khó kiếm, Cô gia chớ nên bỏ lỡ; tại hạ đã ra công mở đường cho Cô gia rồi đấy”.

Trong lòng Cô Nguyệt Minh bất giác không an, tim đập nhanh, đối với y điều này rất hiếm xảy ra. Hít một hơi dài, Cô Nguyệt Minh nói lời cảm tạ Ký Thiện, bước vào thư phòng.

Người kinh thành thường nói, thù đắc tội Hoàng thượng, chớ nên đắc tội Phụng công công. Nếu chọc giận Hoàng thượng, may ra còn nhờ Phụng công công xin tha giùm, còn như đắc tội Phụng công công thì kể như chết chắc. Không ai dám chọc giận vị lão thái giám từng trải tam triều, hầu qua ba vị hoàng đế này.

Thoạt nhìn, Phụng công công trông như một lão nhân hư nhược, mặt đầy nếp nhăn. Thuở còn thanh niên chắc lão cũng cao lớn, song bây giờ vì lưng còng nên thân hình trông suy yếu hẳn. Dưới mái tóc dày bạc trắng bông bông, là một vầng trán cao, khuôn mặt hóp, gò má nhô lên làm nổi bật đôi môi mỏng như hai sợi chỉ căng ngang. Nhìn qua nhìn lại, Phụng công công trông không khác một kẻ gần đất xa trời, sức khỏe như đèn leo lét trước gió, nhưng Cô Nguyệt Minh biết rất rõ cảm quan ấy sai lầm. Tương truyền từ nhỏ Phụng công công công luyện tập một loại khí công huyền diệu mà chỉ có thái giám mới luyện thành được, ngày nay đã đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng, còn như lợi hại đến bậc nào thì không ai biết. Riêng Cô Nguyệt Minh vẫn có thể thoáng thấy trong mắt lão một ánh tinh quang lạnh như băng, sắc bén vô song, làm bằng chứng cho một trí tuệ đã trui rèn qua bao năm tháng. Một người có thể đạt đến tột đỉnh quyền uy như thế chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Phụng công công mình mặc trường bào màu lam có thêu vân viền vàng, ngồi trên ghế thái sư đặt phía nam, tay cầm ống điều dài bằng vàng, đang phì phà khói thuốc. Cô Nguyệt Minh nghĩ thầm, ống điều bằng vàng này có trọng lượng không dưới mười cân, mà vị lão thái giám có vẻ suy nhược này cầm trong tay thấy nhẹ như không, chỉ điểm này cũng đủ khiến người không dám xem thường lão.

Phụng công công nhìn Cô Nguyệt Minh thi lễ thỉnh an, gật đầu: “Ngồi đi! Nguyệt Minh làm việc rất giỏi, Hoàng thượng hết sức đẹp dạ với món quà mừng lễ đại thọ của ngươi”.

Cô Nguyệt Minh ngồi xuống ghế bên tả phía dưới Phụng công công, nghĩ thầm phần quà này phải mạo hiểm với sinh mệnh của mình mới lấy về được. Y tổn hết nửa năm truy lùng một bọn cướp ngang dọc vùng đông bắc, mới chém lấy thủ cấp của đầu mục Chu Hồ Thành, cũng lãnh thêm ba vết sẹo trên mình.

Ánh mắt như soi thấu của Phụng công công dò xét Cô Nguyệt Minh một hồi, bèn thông dong thốt: “Ta muốn hỏi ngươi một điều”.

“Xin công công cứ hỏi, Nguyệt Minh này không giấu một điều gì cả”.

Phụng công công đặt ống điều xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, động tác ung dung. Trên bàn còn có một túi da hẹp dài độ hai thước, không biết bên trong chứa vật gì. Ký Thiện nhìn không lầm, tâm tình Phụng công công đang sáng khoái, đêm nay quả là cơ hội hiếm có. Rất

hiếm khi Phụng lão được như hôm nay, quanh năm ở giữa trường tranh đấu ngấm ngấm của triều đình, ai mà vui được?

Phụng công công vì sao tâm tình vui vẻ?

Lão nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nói bằng quơ: “Bất luận là mãnh tướng hay đại thần, ai ai gặp ta cũng sợ run, chỉ có ngươi, ta cảm thấy ngươi chẳng có mấy may ý khiếp sợ, ấy là do đâu?”.

Cô Nguyệt Minh thầm thở ra, mỗi người đều có điều muốn hỏi, bên bị hỏi có thể chọn đáp hay không đáp, mà y thì chẳng bao giờ trả lời. Chỉ có khi Phụng công công hỏi thì không thể không đáp. Có thể y không sợ Phụng công công, nhưng chắc chắn y sợ câu hỏi của lão. Thậm chí y cũng không thể biểu lộ sự không khứng của mình. Y so vai: “Giả như kẻ này nói là vì tự vấn mình vẫn một lòng vì công công hành sự, chẳng có gì phải lo sợ, nên chẳng hề nghĩ đến sự sợ hãi, công công tin chăng?”.

Ánh mắt Phụng công công chiếu như tên bắn vào Cô Nguyệt Minh, tỏ ý vui vẻ: “Ngươi là một kẻ thú vị, chẳng những thẳng thắn mà còn dám nói chuyện ngang với ta, làm ta có cảm giác kỳ lạ như đang trò chuyện với bằng hữu. Á! Đã lâu lắm rồi ta không có cảm giác này. Nói cho ta nghe, tại sao ngươi không sợ ta?”.

Cô Nguyệt Minh nghĩ bụng Phụng công công có thể là người duy nhất nhận thấy y là một kẻ thú vị, y nói thẳng: “Công công có thể không thích câu trả lời của kẻ này. Tại hạ là một kẻ không luyện tiếc sinh mệnh, chẳng những không sợ cái chết mà còn khát vọng tử vong”.

Phụng công công như bất động, chỉ có tiếng nói rít ra qua kẽ răng: “Tử vong có thể chia ra chết nhẹ nhàng hay chết đau đớn, hoặc thà chết sướng hơn sống, ngươi nghĩ sao?”.

Cô Nguyệt Minh ung dung nói: “Công công cứ xem như tại hạ tự tin mù quáng, tại hạ tin chắc không ai có thể bắt sống tại hạ”.

Phụng công công bật cười: “Giỏi! Giỏi! Nói hay lắm! Ta sống đến chừng này tuổi, mới nghe có kẻ nói không sợ chết”.

Nói xong lão nhìn lên trần nhà, lộ vẻ trầm tư.

Cô Nguyệt Minh nhìn bốn bức sơn thủy thư họa treo giữa tường phía sau lưng Phụng công công, ngay lúc y thốt ra câu “không ai có thể bắt sống tại hạ”, liền nghe thấy tiếng thở gấp truyền lại từ phía sau tường, y lập tức hiểu ra. Chắc chắn đằng sau bức tường là nơi ẩn mình của vệ sĩ của Phụng công công, trong nhóm có một người tưởng rằng câu nói này sẽ khiến Phụng công công nổi giận hạ lệnh giết ngay, nên trong lúc khẩn trương đã thở gấp,

nhưng không tránh được đôi tai thính của y. Bức tường này chỉ là giả tạo, thực chất hân mỏng như giấy, các vệ sĩ ẩn mình phía sau có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Tiếng của Phụng công công lọt vào tai Cô Nguyệt Minh: "Ta thật không hiểu, với võ công và tài trí của ngươi, bề ngoài lại tuần tú phong lưu, bao nhiêu thứ tốt đẹp của cuộc đời đang chờ ngươi thưởng thức, mà ngươi cứ xăm xăm một lòng tìm cái chết. Ngươi chán sống rồi chăng? Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi lăm hay hai mươi sáu?".

Cô Nguyệt Minh thành thật đáp: "Hai mươi lăm".

Trong lòng y nảy sinh cảm giác như đang đi trên băng mỏng, cần cẩn thận. Thật ra mỗi lần gặp Phụng công công, y đều có cảm giác mình đang ở trong chốn hiểm nguy. Lần này Phụng lão nói nhiều câu "dư thừa", càng là một điều trước nay chưa từng xảy ra, chứng tỏ lần này có việc khác thường.

Phụng công công không nói gì, im lặng chờ câu trả lời của Cô Nguyệt Minh.

Y bình tĩnh nói: "Tại hạ chỉ nói sự thật tình trạng bản thân. Tại hạ là một kẻ thích mạo hiểm, chỉ thích đặt mình giữa nguy cơ bị giết hoặc giết người, điều đó không thể giải thích được. Nếu có một ngày có kẻ tiến được tại hạ ra đi, tại hạ sẽ rất cảm kích đối phương. Nhưng tuyệt đối tại hạ không tự tận, trừ phi đến đường cùng sống không bằng chết vì lúc ấy tử vong là một sự giải thoát".

Phụng công công đắm đắm nhìn Cô Nguyệt Minh, một lúc sau mới nói: "Đúng là suy nghĩ này đã khiến ngươi trở thành đệ nhất danh kiếm tại kinh sư, kiếm liệt thủ¹ lãnh thưởng được Hoàng thượng trung dụng. Song ta càng không hiểu, một kẻ xem cái chết tựa giải thoát như ngươi, tại sao tìm trăm phương ngàn kế nhờ ta nói giúp với Hoàng thượng để giải trừ quân chức của ngươi?".

Cô Nguyệt Minh ngậm thở phào, cuối cùng Phụng lão đã nói vào mục đích chính. Với câu hỏi này y đã dự bị trước câu trả lời thích hợp nhất, nên không do dự đáp ngay: "Tại hạ là một kẻ tính tình cô độc, sợ chốn đông người, nếu đem tại hạ đẩy ra chiến trường, tại hạ sẽ có cảm giác chết sướng hơn sống như công công nói, đáng sợ hơn là chính mình sẽ làm bậy, đã báo quốc chẳngặng mà còn ngược lại làm hỏng đại sự".

Y lại thở dài: "Từ lúc trưởng thành đến nay, Nguyệt Minh này vẫn đi lại một mình, công công biết rõ điều đó mà".

Phụng công công tỏ vẻ thông cảm: "Biết thì đã sao? Vấn đề là Bành đại tướng quân, lúc sinh tiền...".

¹ Liệp thủ: thợ săn.

Cô Nguyệt Minh ngơ ngác hỏi: “Sinh tiền?”.

Phụng công công ra chiều thương tiếc: “Hung tin truyền về đây từ bắc tuyến cách nay bảy ngày, Bành đại tướng quân trúng phải ổ mai phục của kẻ địch, binh bại thân vong. Đến lúc này ta vẫn giấu kín sự việc, để có đủ thời gian an bài hậu sự, kẻ biết nội vụ không quá mười người, người chớ tiết lộ chuyện này”.

Cô Nguyệt Minh không nói gì, cũng không biểu lộ gì cả. Từ lâu y đã tro như gỗ đá đối với sự chết, chẳng biết vì giết người nhiều hay vì bẩm sinh như vậy. Bành đại tướng quân đã từng dạy y binh pháp, y là một trong khá nhiều môn sinh của tướng quân.

Phụng công công nói tiếp: “Bành đại tướng quân lúc sinh tiền từng nhắc đến người cùng Hoàng thượng, tướng quân chỉ ra khả năng thiên phú về quân sự của người, bất luận quân lược binh pháp khó hiểu thế nào, người chỉ cần nghe qua là thông hiểu, lại nữa người thuộc dòng dõi tướng môn, khiến Hoàng thượng vẫn để tâm. Tin Bành đại tướng quân qua đời vừa truyền ra, Hoàng thượng nghĩ ngay đến người, nếu không nhờ ta khuyên giải, người chắc đã nhận được thánh chỉ đi thay thế Bành đại tướng quân”.

Cô Nguyệt Minh biến sắc: “Cái gì?”.

Phụng công công chăm chú nhìn y, không nói tiếng nào.

Cô Nguyệt Minh bỗng cảm thấy mình ỏ vào thế kẹt. Không cần biết Hoàng thượng có suy nghĩ như Phụng công công nói hay chẳng, chỉ cần lão quyết ý đẩy y ra chiến trường thì y cầm chắc khó thoát. Tại sao Phụng lão muốn đẩy y vào tuyệt địa?

Phụng công công nhếch mép ẩn ý cười khó hiểu, hòa hoãn nói: “Trong tình huống này, nói thế nào Hoàng thượng cũng không nghe. Nghĩ tình Nguyệt Minh người chuyên tâm làm việc cho ta năm năm nay, lập công vô số, ta suy nghĩ mãi mới có một cách duy nhất có thể thay đổi chủ ý của Hoàng thượng”.

“Xin công công chỉ điểm”.

Phụng công công hạ giọng: “Các người hãy lui ra”.

Nghe tiếng vệ sĩ phía sau tường rón rén rút lui, Cô Nguyệt Minh cảm thấy lạnh cả cột sống.

Phụng công công sắp nói đến bí mật gì? Vì sao chỉ cho một mình y biết mà thôi?

oOo

Trong bóng tối núi rừng, tối đến độ đưa bàn tay lên không thấy năm ngón, Ô Tử Hư gần như là đi, không khí trong phổi như bị rút mất, không thể không há to miệng thở dốc. Vô số câu hỏi xoay vòng trong đầu hần. Không thể nào. Hần như con mồi bị săn lùng, bị đuổi chạy tán loạn tứ phía, không cách nào theo kế hoạch ban đầu để đào thoát. Đứng ra hần định qua sông rồi đi về phía tây, đến Dương Châu thì tìm cách lên lên một tàu đi biển, đến chốn nào cũng được, chỉ cần rời xa trung thổ. Kế hoạch của hần quá lợi hại, hần mà ở lại Trung nguyên sẽ dễ bị bắt. Không thể nào! Với thân thủ trốn thoát của hần, tại sao kẻ địch vẫn bám theo sau, bây giờ hần đã tiến sâu vào dãy núi phía nam mà khi này hần ở trên đồi cỏ nhìn thấy, không biết có thay đổi tình huống chăng?

Hần có hối hận chăng? Chắc chắn là có, hần hối hận đã vào sòng bạc ấy, hối hận gặp phải nữ nhân ấy, hối hận... Aaa! Sai lầm nặng đã phạm, còn hối hận được gì, chỉ tội trong túi bây giờ chỉ còn một lượng bạc.

Bỗng thấy chấn động, tiếng ngựa hí lại vọng vào tai hần, nhưng hần đang ở trên núi, ngựa làm sao trèo núi vượt đỉnh? Hay trong núi có đường? Kế hoạch truy nã phía sau hần phải có cao thủ, dù không bằng liệp thủ Cô Nguyệt Minh vang danh thiên hạ, thì cũng không thua bao nhiêu, bằng không làm thế nào đến lúc này vẫn chưa mất dấu Ô Tử Hư. Hần đâu phải kẻ tầm thường, mà là một đại đạo chưa từng thất thủ từ lúc bắt đầu hành nghề đến giờ, chỉ tức là trộm càng nhiều hần càng đánh bạc nhiều, đệ nhất đại đạo mà đánh bạc rất tệ, đâm ra hần thường xuyên rỗng túi, chuyện này lại bị người nhận diện làm lộ hành tung. Nếu nói không hối hận là nói dối. Nhưng chỉ cần hần trốn lánh đến một đại trấn, "phá giới" trộm vặt vài lượng, đủ mua vật liệu để hóa trang, và y theo kế hoạch ra đến Dương Châu, là hần có thể theo đường biển trốn mất dạng.

Bao nhiêu ý niệm xẹt qua trong đầu Ô Tử Hư, hần bật dậy xông về phía trước, đang có ý nghĩ vùng rừng rậm này rộng bao nhiêu, bỗng hụt chân té lộn vòng xuống dưới, chẳng biết đụng phải bao nhiêu cành cây chắn ngang, bất chợt hần thấy thân mình rơi giữa khoảng không, sau lưng tiếng nước chảy ầm ầm, thì ra là một thác nước lớn. Không thể nào! Tại sao khi này hần không hề nghe thấy tiếng nước chảy? "Ừm" một tiếng, Ô Tử Hư rơi xuống vài chục trượng, rớt vào đầm nước, suýt chút ngất đi. Từ dưới nước ngoi lên, hần đã uống không biết bao nhiêu ngụm nước, đầu óc xây xẩm không còn tỉnh táo để bơi vào bờ. Giòng nước chảy xiết đẩy hần trôi xuống dưới, chẳng còn phân biệt được phương hướng. "Bùm" một tiếng, thân mình hần lại rơi giữa không trung, thì ra thêm một tầng thác nước. Khi rớt xuống nước, Ô Tử Hư cảm thấy dòng nước chảy càng mạnh hơn, hần thầm kêu chắc tới số rồi, chỉ cần đụng phải đá ngầm là vỡ óc mất.

Vừa có ý niệm ấy, hần đã bị dòng nước xiết vùi sâu trong bóng tối.

oOo

Phụng công công thông thả hỏi: “Người có tin chuyện quỷ thần chẳng?”.

Cô Nguyệt Minh không hiểu tại sao Phụng lão hỏi một câu chẳng liên quan gì cả, nhưng không thể không trả lời: “Không!”.

Phụng công công mỉm cười: “Nếu người sống đến tuổi ta, người sẽ không còn khẳng định như vậy, vì người sẽ gặp rất nhiều chuyện lạ mà chỉ có thể mượn quỷ thần để giải thích. Để ta nói rõ ngọn ngành câu chuyện cho người hiểu”.

Cô Nguyệt Minh ngạc nhiên hỏi: “Không lẽ công công muốn sai tại hạ đi làm việc có dính dứ đến quỷ thần? Mà chỉ cần tại hạ hoàn thành nhiệm vụ, thì có thể khiến Hoàng thượng đổi ý, giải trừ quân chức cho tại hạ?”.

“Đúng vậy. Chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ, Hoàng thượng sẽ bỏ qua mọi thứ, kể cả cương thổ của người. Ta có thể đảm bảo người không phải ra chiến trường, mà từ nay về sau người sẽ không bị kéo vào chiến sự nào cả”.

Nói đến đây, tấm thân còng của Phụng công công bất giác thẳng lên, hai mắt sáng như điện, cả người như biến thành một kẻ khác, không còn chút cảm giác lão suy, toàn thân toát đầy sinh khí sống động, trong mắt lão chứa đầy khát vọng và kỳ vọng, trông rất quý dị.

Phụng công công đang thị uy với Cô Nguyệt Minh chẳng?

Y nói: “Công công gây hứng thú cho tại hạ rồi đấy”.

Phụng công công bỗng trở lại vẻ già nua bình thường, lạnh nhạt nói: “Người từng nghe đến Vân Mộng Trạch chưa?”.

Cô Nguyệt Minh không hiểu đầu đuôi, bèn đáp: “Đó là nơi nào? Tên nghe cổ quái, nhưng đầy thi ý”.

Phụng công công không vòng vo nữa, lão nói: “Thời Xuân Thu chiến quốc, Động Đình Hồ mang cổ danh này, vị trí nằm trong Sở quốc, Vân Mộng Trạch ngày nay, đại khái là chỉ một khoảng đầm lầy phía đông ngạn sông Tương ở phía nam Động Đình Hồ”.

Cô Nguyệt Minh không nhịn được liền hỏi: “Trong đầm phải chẳng là nơi cư trú của quỷ thần?”.

“Có thể nói như vậy”. Phụng công công giải thích thêm: “Sự việc này bắt nguồn từ thời Xuân Thu chiến quốc, lúc ấy tại nước Sở, trong vùng Vân Mộng Trạch có một tòa thành trì tên là ‘Chuyên’, Thành chủ vì muốn chiếm riêng một bảo vật nên chống lại Sở Vương, không

chịu trao bảo vật, xảy ra chuyện gì bên trong, trải qua bao thời đại không còn ai biết, chỉ biết Chuyện thành sau đó bị Sở Vương đem quân công phá, nhưng chẳng tìm được gì, từ đấy bảo vật kể như biến mất”.

Cô Nguyệt Minh thở hắt ra: “Công công muốn phái tại hạ đi tìm một vật đã biến mất khỏi thế gian hơn cả ngàn năm ư?”.

Phụng công công khoan khoái mỉm cười: “Công công ta tuy già nhưng chưa đến nỗi lẫn thẩn, đâu làm khó người mà chi. Bảo vật này đã từng được phát hiện, suýt được đưa về kinh sư, chuyện xảy ra mới cách đây mười năm”.

Cô Nguyệt Minh phấn chấn tinh thần, bắt đầu hiểu thêm một chút, bèn hỏi: “Vật này có phải có quý thần yểm, và được tìm thấy bên trong đầm Vân Mộng, nên công công mới kể chuyện lúc nãy?”.

Phụng công công chẳng biết nghĩ đến việc gì, không có gió mà mái tóc trắng của lão cũng lay động: “Tại sao dưới trướng ta có nhiều kỳ nhân dị sĩ, mà ta lại chọn người để đảm đương vụ truy tìm bảo vật?”.

Cô Nguyệt Minh đương nhiên không thể tự khen mình có bản lãnh thế nào, nên đành hỏi theo: “Công công vì sao chọn tại hạ?”.

“Bởi vì người đích thực là một kẻ không tham bất kỳ một loại kỳ trân dị bảo nào trên đời này”.

“Công công hẳn suy từ quan niệm xem nhẹ sự chết của tại hạ, mà đoán rằng tại hạ không động lòng trước vật ngoài thân”.

Phụng công công mỉm cười đầy thâm ý: “Người có thật sự không để tâm đến sự chết hay không, e phải chờ lúc trực diện sinh tử mới biết. Nhưng người không tham của, ấy là sự thật”.

“Tại hạ chưa hiểu”.

“Còn nhớ chăng? Ba năm trước người theo lệnh của ta truy sát tên đại đạo ‘Đạo Thiên Gia’, chém đầu hắn xong, người đem kho báu đầy của trộm của hắn nộp cho triều đình. Sau đó ta cho người điều tra cận kề, biết rõ người niệm phong kho tàng ấy nộp lên, các vật trân quý trừ danh không mất món nào, khiến ta cảm thấy rất khó tin. Nếu người có ý giấu riêng một phần thì ta cũng khó biết vì người có thể đổ cho ‘Đạo Thiên Gia’ đã bán lại những món ấy”.

Cô Nguyệt Minh lộ vẻ chưa chát, thở phào một hơi: “May mà tại hạ không có hứng thú với những thứ ấy”.

“Đó chỉ là một lý do”.

“Còn có lý do khác ư?”.

“Lý do khác là sự thành bại kỳ này còn tùy vào người, xem thử người có phát huy được lần nữa sở trường của mình chẳng”.

“Sở trường của tại hạ là sát nhân, vậy có quan hệ gì đến việc tìm bảo vật?”.

“Quan hệ ở chỗ người phải giết kẻ nào? Nếu kẻ ấy là một đại đạo siêu cấp, hành tung không lộ dấu vết như Đạo Thiên Gia, thì muốn giết được hắn cũng phải có nghệ riêng. Về phương diện này, trong thiên hạ không ai hơn người, do đó ta chỉ chọn người”.

Cô Nguyệt Minh không khỏi hiếu kỳ, lại hỏi tiếp: “Thế gian hãn hữu, giá đáng liên thành, vật trên bảo ấy là thứ gì?”.

Phụng công công hạ giọng: “Chẳng ai biết rõ”.

Cô Nguyệt Minh thất thanh hỏi: “Cái gì?”.

- o O o -